

PÅSKEDAG D. 24. APRIL 2011

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 20 v. 1-18.

Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 20 v. 19-23.

Den påskedag har været den mærkeligste dag i disciplenes liv. Den mest forvirrende dag. Men nok også den mest glædesfyldte dag.

Det har været mere end svært at tro Marias' tilbagemelding fra hendes tur ud til Jesu grav: "Jeg har set Herren – han lever!"

De havde set Jesus blive taget til fange, spottet, torturet, henrettet på et kors i fredags. Nogle af dem havde været med til at lægge hans døde krop i klippegraven.

Det var så smertefuldt og ubegribeligt. De havde sat alt deres håb til ham. Han var Messias. Og så – pludselig – meningsløst – brutalt - død og borte.

Deres sind – ja hele deres liv var som revet i småstykker. Og nu kommer en forvirret kvinde glædesstrålende og siger: "Jeg har set Herren – han lever!"

Jeg tror slet ikke, at de har kunnet høre det, som et glædesbudskab. Tvært imod. De resonerer, at der løber et eller andet rygte i byen. Maria må have hørt det, og nu rabler det for hende. Men det rygte – hvad det så end går ud på – det er farligt for dem.

De låser døren forsvarligt. Og der bliver ikke sunget sange i salen ovenpå den dag.

Bag de låste døre kommer den opstandne Jesus til dem og siger lige det, som de i deres forvirring og frygt har brug for at høre: "Fred være med jer!" Fred!

Og idet han siger det, viser han dem sporene af det, der forvoldt så megen smerte – både Jesu grusomme død, og disciplenes sorg, forvirring og frygt. Han viser dem sin sårmarker og gentager: "Fred være med jer!"

Evangelisten Johannes plejer ellers nok at kunne sætte ord på høje tanker og dybe følelser, på åndelig indsigt og det ufattelige, det guddommelige. Det er en særlig nådegave han har. Men her er det, som om han opgiver at forklare, hvad der i grunden sker. Han nøjes med ganske enkelt at fortælle: Disciplene blev glade, da de så Herren.

Deres frygt blev vendt til glæde. De forstår næppe, hvad der sker, men det er mere end det: I mødet med den opstandne, opstår også disciplene til nyt liv.

Enhver, som møder den korsfæstede og opstandne, må selv opstå til nyt liv.

Når jeg i Skriftens ord og i salmerne og lovsangene, vi synger, i bønner og i stilheden, dybt i hjertet møder den Jesus, som gav sit liv for mig, så – nej, jeg forstår det ikke. Jeg har prædikeret om Jesu kors i over 30 år. Jeg har gransket det. Og jo mere jeg gransker, jo mere jeg ser og forstår, des mere ved jeg, at jeg ikke forstår.

Men når jeg i mit hjerte og min ånd mærker, at den opstandne møder mig, så ved jeg, at jeg bliver mødt med en grænseløs kærlighed, som gør livet nyt – som en ny fødsel – som en opstandelse fra de døde. Et nyt liv.

Disciplene blev glade, da de så Herren.

Jesus sætter ord på det nye liv, som disciplene opstår eller fødes til - hvad det betyder, hvad det indebærer. Han siger ganske enkelt: "Ligesom Faderen har udsendt mig, sådan sender jeg også jer."

Det var Jesu ord til disciplene den dag – og til alle, som møder den opstandne. Han sender os ud – det nye liv er ikke en tilstand, men en vej, der skal vandles.

Paulus siger det sådan: "Vi blev altså begravet sammen med Kristus ved dåben til døden, for at også

vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv.' (Rom. 6,4) Sådan står der i den danske oversættelse af Ny Testamente, for det, Paulus egentlig skriver, kan ikke oversættes direkte til godt dansk. Egentlig siger han ikke, at vi skal leve et nyt liv, men: Vi skal – vandre i livets nyhed. (ordret oversat)

Det er noget af en vandring at komme ud på! Vandre i livets nyhed.

Ikke nok med at det nye liv er et anderledes liv, men det er et stadig nyt liv – en vandring i livets nyhed.

For det består i, at Jesus sender os ud på vejen – ligesom han selv var sendt af Faderen.

Ligesom: Jesus var sendt som Guds Søn – vi sendes som Guds børn.

Jesus gik i fuldkommen tillid til sin himmelske Far. Vi må gribe den samme tillid til hans og vores himmelske Far.

Jesus var en almindelig tømrer fra Nazaret. Men han gik i Guds kraft – ikke kraft til at være supermand, men kraften til at lade sig drive af betingelsesløs kærlighed.

Jesus gik ikke efter berømmelse, magt, rigdom eller hvad vi i vort gamle liv ellers kan drømme om.

Han levede ikke for at lade sig tjene, men for selv at tjene andre med Guds barmhjertighed.

Det bliver også vort ærinde i vort nye liv. For Jesus sender os, ligesom han selv var sendt.

Men hvordan sker det i vort liv? Jesus åndede på disciplene – og han ånder på os og siger: ”Modtag Helligånden!”

Så er vi lige dér, hvor vi gerne vil have nogle teologisk holdbare forklaringer. Der er så mange kristne, der gerne vil have en drejebog til det med Helligånden, forklaringer, anvisninger og

garantier, så vi kan have styr på det hele – helst på forhånd.

Og vi får præcis så meget forklaring og instruktion som et nyfødt barn får til det liv, det lige er født til: Vær så god! Her er livet – nyt – kvit og frit. Grib det – udforsk det – lev det – brug det. Vejen ligger foran dig. Gå – løb – hop og spring – fald ned og slå dig, og din Far er der og rejser dig op – gå videre – han slipper dig aldrig på vandringen i livets nyhed. Men i helligåndens kraft lader han dit nye liv bære frugt af samme slags, som Jesus bar. Kærlighedens, barmhjertighedens, fredens frugt.

Modtag Helligånden.

Vi vandrer med den opstandne i livets nyhed. Det betyder også, at vi aldrig bliver færdige med at tage imod det nye liv. Det er ikke noget, der blot sker én gang – eller skete engang for længe siden. Det nye liv må modtages dag for dag, skridt for skridt, for vi vandrer i livets nyhed, indtil den dag, Jesus kommer igen og siger: ”Se, jeg gør alting nyt!”

Har du mødt den opstandne?

Så til lykke med livet – til lykke med vandringen i livets nyhed. Bliv ved at tage imod, for der er altid mere end du aner.

Han har selv givet os nogle mødesteder, for at vi ikke skal søge i blinde:

Vi fik Bibelens vidnesbyrd og bønner i Jesu navn – dér vil han møde os.

Han gav os dåben, hvor hans ja til dig og dit ja til ham smelter sammen, og du dør og opstår med ham til et helt nyt liv. Er du døbt, så har du mødt ham dér. Er du ikke døbt, så kalder han dig til at møde ham netop dér i dåben.

Og han gav os nadveren, hvor han i brødet og vinen viser os sin lidelse og død, som da han viste disciplene sine sårmerker. Her byder han os sin fred og siger: ”Jeg lever, og I skal leve.”

Han møder os i fællesskabet i hans menighed, som kaldes hans legeme – lige her, hvor vi er sammen nu.

Og han møder os i de små, de udstødte, de lidende, som vi ser rundt om os i denne verden - dem, der sukker efter barmhjertighed.

Sådan møder han os mange steder. For han ved, at vi til stadighed har brug for at møde ham – ja at følges med ham – at vandre frem ad vejen sammen med ham – en vandring i livets nyhed.

Enhver, der har taget skridt ad den vej, ved, at det slet ikke altid er sådan, vi oplever livet. Vi kan sidde fast i det gamle. Vort hjertes øjne kan sløres, så vi ikke kan se Jesus. Derfor skal vi om lidt, når vi har sunget den næste påskesalme, tage os tid til at bede for hinanden.

Ønsker du at møde den opstandne, så han gør dit liv nyt, så brug denne mulighed.

Ønsker du kraft eller mod til det næste skridt på vandringen i livets nyhed, så brug denne mulighed.

Når vi i Herrens menighed beder for hinanden, så er det Jesus selv, der kommer os i møde.

Lad os nu sidde helt i stilhed nogle øjeblikke med hver sine tanker og hver sin bøn og tak, inden vi synger.